Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 10 август 2020 06:28

Сви су прогнозирали да ће то бити најкраћи сазив – и да ће се окончати већ 2017. са председничким, или, евентуално, 2018. са београдским изборима. А испоставило се да 11. сазив Народне скупштине Србије не само да је изгурао пун мандат, него је чак и „пренео“ читава два месеца – што га уврштава у најдуже скупштинске сазиве, још од Првог светског рата. А лако се може испоставити да је то био и последњи плуралистички скупштински састав за дуже време. Односно, питање је хоће ли уопште још бити вишестраначја у Вучићевој Србији – осим у оном облику какав је, на пример, све време комунизма постојао у ДДР-у (Источној Немачкој) или Пољској, а да то ни свет ни грађани ових земаља готово да нису знали, осећали и примећивали. Или какав, на пример, постоји дан данас у Минску, Казахстану, Узбекистану и сличним, не баш демократски „узорним“ аутократијама.

Писац ових редова био је дуго скептичан према идеји бојкота избора. Наравно, не из лукративних разлога, који су му спочитавани, већ зато што сам знао да то није игра, већ радикалан политички потез који имплицира озбиљну кризу, после које нема назад. Односно, који води или у замирање политичког живота, или у више или мање насилан и буран расплет, са неизвесним последицама. (А што се тиче бојкота скупштине, поготово дуготрајног, нема дилеме да је то била очигледна погрешка, да не кажемо – глупост. И то сада, макар и невољно, признају чак и његови заговарачи.)

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 10 август 2020 06:28